

מזמור לשבועות

על פי סידור כנסת הגדולה השלם לשבועות

לִמְנַצַּח לְדוֹד, מִזְמוֹר שִׁיר: יְקוּם אֱלֹהִים^א יִפּוּצוּ אוֹיְבָיו. וַיָּנוֹסוּ
 מִשָּׁנְאָיו, מִפְּנֵיו: כְּהַנְדִּיף עָשָׁן תְּנַדִּיף. כְּהִמַּס דּוֹנֵג^ב מִפְּנֵי
 אֵשׁ, יֹאבְדוּ רְשָׁעִים, מִפְּנֵי אֱלֹהִים: וַצְּדִיקִים^ג יִשְׂמְחוּ יַעֲלִצוּ לִפְנֵי
 אֱלֹהִים. וַיִּשְׁיִשׂוּ בְשִׂמְחָה: שִׁירוּ לֵאלֹהִים זִמְרוּ שְׂמוֹ. סֵלוּ לְרֹכֵב
 בְּעָרְבוֹת^ד בֵּיהַ שְׂמוֹ וְעִלְזוּ לִפְנֵיו: אָבִי יִתּוּמִים וְדִין אֱלֻמָּנוֹת.
 אֱלֹהִים, בְּמַעוֹן קֹדֶשׁוֹ: אֱלֹהִים, מוֹשִׁיב יְחִידִים בֵּיתָהּ. מוֹצִיא
 אֲסִירִים בְּפוֹשְׁרוֹת, אֶף סוֹרְרִים, שְׁכָנוּ צַחֲיִתָּהּ: אֱלֹהִים, בְּצִאתְךָ
 לִפְנֵי עַמּוֹךְ. בְּצַעֲדְךָ בִישִׁימוֹן^ה סֵלָה: אֶרֶץ רַעֲשָׁה^ו, אֶף שָׁמַיִם נִטְפוּ
 מִפְּנֵי אֱלֹהִים. זֶה סִינֵי, מִפְּנֵי אֱלֹהִים אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: גִּשְׁם נְדָבוֹת^ז,
 תְּנִיף^ח אֱלֹהִים. נִחַלְתָּךְ וְנִלְאָה, אַתָּה כּוֹנֵנֶתָהֶם: חִיתְךָ יִשְׁבוּ בָהּ.
 תִּכֵּן בְּטוֹבְתְךָ לְעַנִּי, אֱלֹהִים: אֲדַנִּי, יִתֵּן אִמְרוֹ. הַמְבַשְׂרוֹת, צְבֹא רֹב:
 מַלְכֵי צְבָאוֹת יַדְדוֹן יַדְדוֹן. וְנֹת בֵּית תְּחַלֵּק שְׁלָל: אִם תִּשְׁכַּבּוּן בֵּין
 שְׁפָתַיִם. פָּנָפִי יוֹנָה נַחֲפָה בַכֶּסֶף, וְאַבְרוֹתֶיהָ בִּירְקָרֶק חֲרוּץ: בְּפָרֶשׁ
 שְׂדֵי, מְלָכִים^ט בָּהּ. תִּשְׁלַג בְּצִלְמוֹן: הַר אֱלֹהִים הַר בְּשָׁן. הַר גְּבַנְנִים,
 הַר בְּשָׁן: לָמָּה תִרְצְדוֹן הָרִים גְּבַנְנִים. הָהָר, חָמַד אֱלֹהִים לְשִׁבְתּוֹ,
 אֶף יְהוֹאֲדָה^י, יִשְׁכֵּן לְנֶצַח: רֹכֵב אֱלֹהִים רַבְתִּים^{יא} אֶלְפֵי שְׁנָאן. אֲדַנִּי בָם,
 סִינֵי בְקֹדֶשׁ: עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִיתָ שְׁבִי. לְקַחַת מִתָּנוֹת בְּאָדָם, וְאֶף
 סוֹרְרִים, לְשַׁכֵּן, יְהִי אֱלֹהִים: בְּרוּךְ אֲדַנִּי, יוֹם יוֹם יַעֲמַס לָנוּ. הָאֵל
 יִשׁוּעַתָּנוּ סֵלָה: הָאֵל לָנוּ אֵל לְמוֹשָׁעוֹת^{יב}. וְלִיהוֹאֲדָה (וְלֵאלֹהִים קְרִי)

א. יש שמפסיקים אחר תיבה זו: ב. דונג. מלרע: ג. וצדיקים. אין געיא בו"ו: ד. יש שאין מפסיקים
 אחר תיבה זו: ה. כוננתה. מלרע, כי הטעם בתי"ו. ואין געיא בכ"ף. ושמענו לזקני תורה שהיו קוראים
 כוננתה בכ"ף דגושה: ו. תרצדון. אין געיא בתי"ו: ז. רבתים. יש שקוראים תיבת רבתים בנעימה מיושבת:
 ח. למושעות. אין געיא בלמ"ד:

אֲדַנִּי, לַמּוֹת תּוֹצְאוֹת: אֵךְ אֱלֹהִים יִמְחַץ רֹאשׁ אִיבִיּוֹ. קִדְקַד שֵׁעַר,
 מִתְהַלֵּךְ בְּאַשְׁמִי: אָמַר אֲדַנִּי מִבֶּשֶׁן אֲשִׁיבֹ. אָשִׁיב מִמְצֵלוֹת^א יָם:
 לְמַעַן (בשׂאמי תִּמְחַץ בשׂוא נח) (בבלדי תִּמְחַץ בשׂוא נע) רַגְלֶךָ בְּדָם^ב לְשׁוֹן
 כְּלָבִיךָ. מֵאוֹיְבִים מִנְהוּ: רָאוּ הַלֵּיכוֹתֶיךָ אֱלֹהִים. הַלֵּיכוֹת אֵלַי, מִלְכִי
 בְּקֹדֶשׁ: קִדְמוֹ שָׁרִים, אַחֲרַי נִגְנִים. בְּתוֹךְ עֲלָמוֹת תּוֹפְפוֹת:
 בְּמִקְהֵלוֹת^ג בָּרְכוּ אֱלֹהִים. אֲדַנִּי, מִמְקוֹר יִשְׂרָאֵל: שָׁם בְּנִימָן צָעִיר
 רִדְם. שָׁרֵי יְהוּדָה רִגְמַתְם, שָׁרֵי זְבֻלוֹן, שָׁרֵי נַפְתָּלִי: צֹוֹה אֱלֹהֶיךָ עֲזָדָה^ד
 עֹוֹזָה אֱלֹהִים, וְזוֹ, פָּעֵלְתָּ לָנוּ: מֵהִיכַלְךָ עַל יְרוּשָׁלַם. לָךְ יוֹבִילוּ
 מְלָכִים, שְׁנֵי גָעַר חֵית קָנָה עֲדַת אַבִּירִים בְּעַגְלֵי עַמִּים^ה מִתְרַפֵּס
 בְּרָצִי כֶסֶף. בְּזֶר עַמִּים, קְרָבוֹת יַחֲפָצוּ: יֵאָתִיו חֲשַׁמְנִים מִנֵּי מִצְרַיִם.
 כּוֹשׁ תִּרְיַץ יָדָיו, לֵאלֹהִים: מִמְלֻכוֹת הָאָרֶץ שִׁירוּ לֵאלֹהִים. זָמְרוּ
 אֲדַנִּי, סֵלָה: לָרֶכֶב בְּשָׁמַי שָׁמַי קָדָם. הֵן יִתֵּן בְּקוֹלוֹ, קוֹל עֹז: תָּנוּ עֹז
 לֵאלֹהִים. עַל יִשְׂרָאֵל גִּאֲוָתוֹ וְעֹזוֹ בְּשַׁחֲקִים: נוֹרָא אֱלֹהִים מִמְקַדְשֶׁיךָ.
 יֵאל יִשְׂרָאֵל הוּא נָתַן עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם. בְּרוּךְ אֱלֹהִים:

א. מִמְצֵלוֹת. יש שאינם זוקפים הלמ"ד בתיבת מִמְצֵלוֹת: ג. בְּדָם. לפי הטעמים וגם לפי דברי כל
 המפרשים שראינו, ובכללם מוהר"ר יחיא צאלח (מהרי"ץ) זצ"ל בעץ חיים (ח"ב דף מ"ד ע"ב), נגינת ההפסק
 צריכה להיות אחרי תיבת בדם. אולם המנהג פשוט לקרוא הכל ביחד, ואין עושים הפסק אלא אחרי תיבת
 כלביך. ומסורת אבותינו, תורה היא. ולא יבצר שיש לה יסוד על פי איזה מדרש חז"ל או מפרש קדמון,
 שלא הגיעו דבריהם לידינו. וגדולה מזו מצינו שאפילו בין פסוק לפסוק, לפעמים אין מפסיקים (כמש"כ במבוא
 לסידור כנסת הגדולה השלם חלק א, פרק ט' סעיף ד). ויתכן ליישב מנהגינו על פי הא דאיתא במדרש תהלים (ריש
 מזמור כ"ב) וז"ל, שכיון שנשתקעו (המצריים) בים, רמז הקב"ה לים והשליכם ליבשה וכו'. כל אחד ואחד
 מישראל נוטל כלבו והולך ונותן רגלו על צווארו של מצרי, והיה אומר לכלבו, אכול מן היד הזו שנשתעבדה
 בי וכו', שכן כתיב למען תמחץ רגלך בדם לשון כלביך וגו', עיי"ש. והכי איתא בילקוט שמעוני (פרשת בשלח
 רמז ר"מ). וכיוצא בזה במדרש הגדול (שם דף רפ"א), ומסיים, ודוד מפרשה, למען תמחץ רגלך בדם לשון כלביך,
 ע"כ. הרי שתיבות לשון כלביך, קשורות לתיבות למען תמחץ רגלך. ואשכחן בדוכתי טובא דדרשי רז"ל
 לקראי היפך הטעמים, ואם כן אין רע אם תהיה קריאתו כפי מדרש חכמים: ג. אַחֲרַי. צריך להפסיק אחרי
 תיבת אחר, כדי שיובן שהשרים קדמו ראשונים, ואחריהם הנוגנים: ד. בְּמִקְהֵלוֹת. אין געיא בבי"ת: ט. עֲזָדָה.
 יש שקוראים תיבת עֲזָדָה בנעימה מיושבת: ו. אֱלֹהִים. יש שקוראים תיבת אֱלֹהִים בנעימה מסולסלת: ז. יש
 שאין מפסיקים אחר תיבה זו: ח. יש שמפסיקים אחר תיבה זו: ט. לָעָם. יש שקוראים תיבת לָעָם, בנעימת

הפסקה פשוטה: